

Вони — із середнього і молодшого поколінь районних поліграфістів: майстер на всі руки Василь ПАНЬКОВЕЦЬ (мабуть, у нього найбільш широкий діапазон обов'язків серед інших працівників друкарні) та друкарі Юрій ГОШТА, Галина ПЕШКО, Іван ШАМА і Леонід САРНИЦЬКИЙ (на знімку).

Різниця їх стаж роботи в колективі, але єднає бажання підтримувати марку підприємства. Все, що виходить з його виробничих цехів, обов'язково має бути виконане вчасно і якісно. І хоч фізично зношене і морально застаріле обладнання не завжди дозволяє цього досягти, все ж люди і в таких умовах роблять неможливе.

Фото
Сергія Дуляницького.

Тут сусідять досвід ветеранів й ентузіазм молодих

Правилом хорошего стало для районної газети до професійних свят надавати на своїх шпальтах слово керівникам тих служб, котрі мають безпосереднє відношення до того чи іншого професійного свята. Сьогодні ж відзначають свій День поліграфісти районної друкарні — давні й вірні партнери журналістів "Володимирецького вісника". Отож гостем газетярів став директор ВАТ "Володимирецька районна друкарня" Арсен КОТОВИЧ, з яким розмовляв наш кореспондент **Анатолій ХУТКИЙ**.

— *Арсене Павловичу, обов'язковим атрибутом передсвяткових інтерв'ю зазвичай стали запитання про фінансовий стан підприємства. Адже цим, фактично, визначається й моральна атмосфера в колективі.*

— Щодо матеріального становища поліграфістів, то можу з усією відповідальністю сказати, що на початок нинішнього року нам вдалося позбутися багатьох ускладнень. На сьогодні вже не існує для нас проблеми з виплатою заробітної плати, та й рівень її складає у середньому 170 гривень.

Є, звичайно, проблеми з устаткуванням, оскільки ті офсетні машини, котрі досі експлуатуються, служать виробництву більше, ніж два десятки років. Придбати ж зараз аналогічне обладнання (навіть таке, що вже було у використанні) немислимо — за нього треба віддати 25-30 тисяч американських доларів. Тож стараємось утримувати на "ходу" те, що маємо. Звичайно, якби наша "калітка" була повнішою, можна було б подбати й про оновлення устаткування, і про створення надійного запасу поліграфічних матеріалів. А так доводиться задовольнятися лише найнеобхіднішим.

— *Поява у багатьох організаціях і установах району сучасної копіювальної техніки якоюсь мірою, мабуть, вплинула на виробничу завантаженість очолюваного вами колективу?*

— Певна річ, що вплинула. Хоча, з іншого боку, вся ота техніка разом взята не може замінити собою такого великого підприємства, як друкарня. Судити самі. Одна справа, коли потрібно зробити один-два примірники якогось бланка, і зовсім інша — розтиражувати його сотнями й тисячами штук. Тут вже делікатна копіювальна техніка може не витримати. Та й

різниця у вартості виконаних робіт і затратних матеріалів досить помітна, тож у вигрші залишається той, хто користується нашими послугами.

Більше того, існують бланки таких розмірів, з якими можна справитися тільки на наших друкарських машинах. Та найвідповідальнішою ми вважаємо ту продукцію, з котрої свого часу розпочиналося становлення друкарні — газету. Нині ми друкуємо в своїх цехах районне та два кузнецовських видання.

Робота ця доволі відповідальна, бо в ній закладено працю не лише поліграфістів, а й редакційних колективів. Отож і маємо зробити так, аби гармонійно поєдналися у кожному номері газети її зміст і форма — праця редакційного колективу і друкарського. Мабуть, через це ми ще донедавна мали своє спільне професійне свято — День преси. Нині ж, силою указів, ми "розведені" у часі, але свято кожного із нас є святом партнерства.

— *Що хотіли б побажати собі й колективу в цей святковий день?*

— Насамперед — міцного здоров'я, здійснення мрій, невичерпних статків. І завжди залишатися вірними поліграфічній справі. Стосовно останнього, то ми маємо яскраві

приклади сімейного служіння поліграфії. У числі перших прийшла в друкарню працювати Ганна Адамівна Пешко. Підросла її донька Ліда і стала поруч з матір'ю біля касо-реала в складальному цеху. А зараз вже онук Ганни Адамівни — Дмитро — освоює тонкощі комп'ютерного набору.

Минають роки, міняються люди в колективі. Але лишаються в пам'яті всі ті, хто десятки років складав основу нашої поліграфічної родини: нині вже покійні Сергій Федорович Хондока і Клавдія Пилипівна Приходько, наші ветерани й пенсіонери Анастасія Пилипівна Шама, Клавдія Семенівна Шама та Віра Яківна Христянович, подружжя Надія Іванівна та Андрій Степанович Волосячки, Баласови — Дарія Михайлівна та Юрій Олександрович, Тетяна Михайлівна та Олександр Федорович Данилови, Іван Федосійович Шершень, Валентина Макарівна Кушнір. А поруч з досвідом проростає молодецький ентузіазм трудового покоління поліграфістів: Галини Карпач, Світлани Ткачук, Галини Пешко, Юрія Гошли, Людмили Ошук.

Так само і у виробництві, де старі технології сусідять з новітніми, щоб у результаті видавати продукцію, котра так потрібна споживачам.

Хочу побажати всім моїм колегам, а також колективам редакцій газет, які у нас друкуються, аби не стало менш тісним наше співробітництво і щоб стачало нам ресурсів і бажання йти в ногу з прогресом, вірою й правдою служити справі, обраній на все життя.

— *Дякую за інтерв'ю.*